

РЕШЕНИЕ

№ 4028

гр. София, 14.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав,
в публично заседание на 12.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Камелия Миладинова, като разгледа дело номер **1551** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава 19 от Закона за устройство на територията и чл. 145 - чл. 178 от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Българско обединение за германски овчарски кучета (БОГОК) чрез управителя К. Г. Л. срещу ЗАПОВЕД № ДК-02-ЮЗР-569 от 02.12.2011г. на Началника на РДНСК, Югозападен район- [населено място], с която на основание чл. 225, ал. 1, във връзка с чл. 222, ал. 1, т. 10 от ЗУТ е разпоредено премахване на незаконен строеж: "Стоманобетонова площадка /основи/ ", находящ се УПИ II за обществено строителство, частично в УПИ- I за жилищно строителство, кв.122 по плана на [населено място], местност „Малинова долина- изток” с административен адрес между [улица]и [улица], район „Студентски” [населено място].

Жалбоподателят развива съображения за незаконосъобразност на обжалваната заповед, поради противоречие с административно производствените правила и материалния закон – основания за оспорване по чл. 146 т. 3 и 4 от АПК. Твърди, че процесната площадка съществувала още през 1981г. и попадала под закрилата на ПУП, както и че през 2003г била подадена декларация по § 184 по ПЗР към ЗИД на ЗУТ. В оспорената заповед също не било посочено, върху чия земя е изградена сградата, не били разпитани като свидетели работниците на строежа. В с.з. твърди, че за сградата не се изисквало разрешение за строеж, тъй като представлявала ниско застрояване. Моли да се отмени заповедта. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът по делото, началникът на РДНС ЮЗР, конституиран на основание чл. 215, ал. 4, пр. 2 от ЗУТ, комплектова преписката по реда на чл. 152 от АПК и изпълнява указанията на съда, но не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

СГП редовна призована не изпраща представител и не взема становище.

Административен съд София-град, като взе предвид доводите и възраженията на страните и прецени доказателствата по делото, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена от надлежна страна, адресат на индивидуален административен акт в законоустановения срок по чл.215, ал. 4 от ЗУТ.

При извършена проверка от длъжностни лица при РДНСК-Югозападен район С. с констативен акт № С11-1762 5/2.11.2011 г и констативен акт № С11-1762 /2.11.2011г съставени по реда на 225, ал.3 ЗУТ е установен незаконен строеж „Стоманобетонена площадка /основи/“, находящ се УПИ II за обществено строителство, частично в УПИ- I за жилищно строителство, кв.122 по плана на [населено място], местност „Малинова долина- изток“, със застроена площ около 315 кв.м. около масивна сграда разположена на терена на около1,0 до 2,5 м. монтирани фусови жезла.Констатирано е , че строежа се използва за отглеждане на кучета. Строежът е изграден без издадено разрешение за строеж и одобрен проект, в нарушение на чл. 137, ал. 3 във връзка с чл. 148, ал. 1 от ЗУТ. Констативните актове са съставени в отсъствие на жалбоподателя, като същият е уведомен за тях на 7.11.2011г, видно от направените върху тях отметки, което е удостоверил с подписа си.

Жалбоподателят е подал срещу издадените констативни актове писмено възражение вх.№С11-1762-16-568/15.11.2011г.

Въз основа на съставените констативни актове е издадена оспорената в настоящото производство ЗАПОВЕД № ДК-02-ЮЗР-569 от 02.12.2011г. на Началника на РДНСК, Югозападен район- [населено място], с която на основание чл. 225, ал. 1, във връзка с чл. 222, ал. 1, т. 10 от ЗУТ е разпоредено премахване на незаконен строеж: "Стоманобетонена площадка /основи/ ", находящ се УПИ II за обществено строителство, частично в УПИ- I за жилищно строителство, кв.122 по плана на [населено място], местност „Малинова долина- изток“ с административен адрес между [улица]и [улица], район „Студентски“ [населено място].

По така описаните и приети от съда доказателства страните не спорят.

При горната фактическа обстановка, установена въз основа на всички събрани по делото доказателства, съдът прави следните ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Съдът, в резултат на извършената служебна проверка в изпълнение чл.168 АПК относно законосъобразността на оспорения административен акт, по отношение на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК, установи следното:

По силата на чл. 225, ал. 1 от ЗУТ началникът на ДНСК или упълномощено от него длъжностно лице издава заповед за премахване на незаконни строежи или части от тях. Кои строежи са незаконни е определено в ал. 2 на същата разпоредба. Съгласно т. 2, послужила като правно основание за издаване на оспорената заповед, незаконни са строежите, които са извършени без одобрени инвестиционни проекти и/или без разрешение за строеж. Заповедта се издава въз основа на констативен акт, съставен от длъжностни лица на Дирекцията за национален строителен контрол. Актът се връчва на заинтересуваните лица, които могат да подадат възражения в 7-дневен срок /ал. 3

на чл. 225 от ЗУТ/.

С оглед на това, оспорената Заповед № ДК-02-ЮЗР-569/2.12.2011 г. на Началника на Регионална дирекция за национален строителен контрол /РДНСК/ Югозападен район е издадена от компетентен орган, в рамките на делегираната му въз основа на чл. 225, ал. 1 от ЗУТ и чл.222, ал.1 т.10 със заповед № РД-13-446/ 1.11.2010 г. на началника на ДНСК компетентност /приложена по делото/, тоест при наличието на надлежно предоставяне на функции по ЗУТ.

Оспорената заповед е издадена в законоустановена писмена форма, посочен е издателят на заповедта, адресат, строежът, по отношение на който е наредено премахване, индивидуализиран е имота, в който е извършено строителството. При издаването ѝ са спазени специалните административно-производствени правила по ЗУТ. Заповедта е издадена съобразно разпоредбата на чл. 225, ал. 3 от ЗУТ въз основа на констативни актове № С11-1762 5/2.11.2011 г и констативен акт № С11-1762 /2.11.2011г съставени по реда на 225, ал.3 ЗУТ, които са съобщени на жалбоподателя като му е предоставена възможност за възражение, каквото той е направил. Компетентни съгласно чл. 225, ал. 3 от ЗУТ са и лицата, издали констативния акт по реда на този член, като длъжностни лица на Дирекцията за национален строителен контрол. От описаната по-горе подробно фактическа обстановка, свързана с издаването на заповедта е видно, че административният орган е спазил специфичната, предвидена в чл. 225, ал. 3 от ЗУТ процедурата по констатиране на незаконно строителство.

По делото е безспорно установено наличието на "строеж" по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, доколкото стоманобетоновата площадка /основи/ се включва в обхвата на тази разпоредба като елемент от благоустрояването на терена.

Съгласно чл. 148, ал. 1 и ал. 2 от ЗУТ строежи, т.е. вкл. и стоманобетоновата площадка описана в оспорената заповед, могат да се извършват само ако са разрешени съгласно този закон, като за целта преди започването му е необходимо издаването на специално разрешение за строеж, което се издава от главния архитект на общината, а за градовете с районно деление - по решение на общинския съвет - от главния архитект на района.

Строежите се изпълняват в съответствие с предвижданията на подробния устройствен план и съгласувани и одобрени инвестиционни проекти при условията и по реда на този закон /чл. 137, ал. 3 от ЗУТ/.

С оглед отразените характеристики на строежа и описанието му в констативните актове, представляващи официални писмени документи, съставени в изискуемата от закона форма от длъжностни лица в рамките на тяхната компетентност, ползващи се с обвързваща доказателствена сила съдът прави извод, че се касае за строеж от шеста категория по см. на чл. 137 ал.1 т.6 във връзка с чл.147 ал.1 т.2, предл. второ от ЗУТ- съоръжение.

В конкретният случай, доколкото строежът, предмет на процесната заповед за премахване, попада между тези, изчерпателно посочени в чл. 147 от ЗУТ, при които за издаването за разрешение за строеж не се изисква инвестиционен проект - чл. 147, ал. 1, т. 2 от ЗУТ – последният не е необходим.

Строежът обаче, не попада в обхвата на изключенията по чл. 151 от ЗУТ, за които не се изисква наличието на разрешение за строеж. Съгласно чл. 147, ал. 1, т. 2 предл. второ от ЗУТ не се изисква одобряване на инвестиционен проект за издаване на разрешение за строеж за монтаж на съоръжения. Това обаче не означава, че

стоманобетонната площадка /основи/ , монтирани фусови жезла използваща се за отглеждане на кучета може да се изгражда без одобрено разрешение за строеж, тъй като разпоредбата на чл. 148, ал. 1 от ЗУТ императивно установява, че строежи могат да се извършват само ако са разрешени съгласно този закон, като в следващите си разпоредби регламентира реда, по който това става. Тоест, за процесната постройка, попадаща в обхвата на чл.147, ал.1 ЗУТ, не се изисква одобрен инвестиционен проект, но задължението за издаване на разрешение за строеж е императивно. Без правно значение за изхода на делото е представеното в с.з. конструктивно становище от 2013г, тъй като по арг. от чл.147, ал.2 ЗУТ за посочения строеж не се изисква становище на инженер-конструктор. Дори и да се изискваше такова, същото е изготвено след издаване на оспорената заповед, а в производството по обжалване на административните актове последните се преценяват за законосъобразност съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК към момента на издаването им. Нещо повече, дори и да се представи разрешение за строеж, то то трябва да предхожда строителството съгласно чл. 148, ал. 1 от ЗУТ и няма законова норма, според която издаването им след извършването му да е основание за неговото узаконяване.

С оглед на изложеното и противно на твърденията на жалбоподателя, за изграждането на процесната площадка (стоманобетонно съоръжение) е необходимо наличието на валидно издадено и влязло в сила разрешение за строеж. Между страните не се спори по фактите, че такова няма издавано. Това обстоятелство не е спорно, тъй като и самия жалбоподател в жалбата си сочи, че през 2003г е подадена декларация по § 184 от ПЗР към ЗИД на ЗУТ, като няма данни обаче, а и не се твърди производството по § 184 от ПЗР към ЗИД на ЗУТ, да е завършило с издаден акт за узаконяване. Нещо повече в констативните актове, представляващи официални писмени документи, съставени в изискуемата от закона форма от длъжностни лица в рамките на тяхната компетентност, ползващи се с обвързваща доказателствена сила е посочено, че строежът е изграден след 2009г. (което не е оборено от жалбоподателя), поради което и § 184 от ПЗР към ЗИД на ЗУТ (обн. ДВ бр.65 от 2003г) е неприложим, тъй като е относим за строежи, извършени до влизане в сила на закона. По същите съображения и с оглед удостовереното и необорено по никакъв начин, че строежът е извършен след 2009г, то и § 16 от ПР на ЗУТ е неприложим. В тежест на жалбоподателя по арг. от чл.154, ал.1 ГПК във връзка с чл.144 АПК е да установи фактите от които черпи благоприятни за себе си правни последици, тоест да установи наличието на строителни книжа, както и твърдението си, че строежът е изграден през 1981г като доказателствената тежест му е изрично указана от съда с определение от 8.03.2013г В случая, констатациите на извършилите проверката технически органи, залегнали в констативните протоколи от 2.11.2011 г. не са оборени в настоящото съдебно производство, а липсата на изискуемите се строителни книжа не се оспорва от жалбоподателя.

Материалноправната предпоставка за издаване на настоящата заповед по чл. 225, ал. 1, във връзка с чл. 222, ал. 1, т. 10 от ЗУТ, е посочена в чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ, а именно достатъчно е да е установено, че е налице "строеж", който е извършен "без разрешение за строеж".

Неоснователни са и доводите, че в оспорената заповед не било посочено върху земя чия собственост и изградена сградата, което което водело до неспазване на установената форма /чл.59, ал.2 АПК/. Съдът намира, че въпроса за това върху чия земя е изградена сградата - дали собственост на оспорващия или на трето

лице, е без правно значение за настоящия спор. Законността на строежа не е обусловен от собствеността на терена, върху който е изграден. Заповедта за премахване на незаконен строеж има за цел отстраняването на незаконното строителство, а не това кой точно следва да го премахне, което ще се установи безспорно в изпълнителното производство и при съобразяване с Наредба № 13 от 23.07.2001г. за принудително изпълнение на заповеди за премахване на незаконни строежи или части от тях от органите на ДНСК. В закона не е изрично упоменато кой следва да бъде посочен като адресат на акта.

При извършената в изпълнение на чл. 168 във връзка с чл. 146 от АПК служебна проверка за законосъобразност, съдът не констатира основания за отмяна или обявяване на нищожност на атакувания акт. От всичко изложено до тук, съдът обосновава правния си извод за законосъобразност на процесната заповед, като постановена в предвидената от закона форма и съдържание, от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, при спазване на установената административна процедура, правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта на закона.

По тези съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК жалбата следва да бъде отхвърлена.

Относно разноските:

Страните не претендират присъждане на разноски.

Според разпоредбата на чл. 12 от Наредба № 1 за номенклатурата на видовете строежи от шеста категория са строежите по чл. 54, ал. 1 и 4 и чл. 147 ЗУТ. Процесният строеж е от шеста категория, поради което и оспорената заповед не попада сред изключенията по чл. 215, ал. 7 ЗУТ, поради което и настоящето решение не подлежи на обжалване.

С оглед гореизложеното, съдът.

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Българско обединение за германски овчарски кучета (БОГОК) чрез управителя К. Г. Л. срещу ЗАПОВЕД № ДК-02-ЮЗР-569 от 02.12.2011г. на Началника на РДНСК, Югозападен район- [населено място].

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване/ по арг. от чл.215 ал.7, изр.1, пр. последно от ЗУТ

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: